

16. DAN CAMINA

Neskončna ravnina

Četrtek, 7. septembra 2017

Pravijo, da je Španija podobna narobe obrnjenemu krožniku, tako da se z morij teren dviga navzgor na bolj ali manj ravno planoto na osemsto metrih nadmorske višine, ki se ji reče Meseta [meseta]. Neskončno dolge ravnine te planote za noge niso tako zelo naporne, znajo pa ubiti duha. Na povsem ravni poti med Carriónom [karjónom] in Calzadillo de la Cueva [kalsadiljo de la kuesa] vseh sedemnajst kilometrov ni niti ene same hiše. Nič. Nikogar. Nobene pipe z vodo, ki jih je sicer na poti obilo. Samo ravnina, dolga ravnina, ki ji ne vidiš konca. Zato smo se na pot kot mnogi naši sodrugi odpravili še v temi, nekaj minut čez šesto smo že stopali po ulicah, da nas slučajno ne bi ujela vročina. Po nekaj kilometrih pa smo se morali usesti in si skuhati čaj, tako zelo nas je zeblo. Nase smo navlekli vse, ampak res prav vse, kar smo imeli oblačil za pot po – kakšna ironija! – pogovorno vroči Španiji.

Dolgočasen dan.

Če se na tej ravnini česa učiš, se učiš *potrpežljivosti*. Čakati sonce, da ti ogreje trde prste, čakati svežo vodo, čakati prve hiše na obzorju, čakati klopce in na njih tako zelo zaželenega »paninčka«.

Čakam tudi na druge stvari. Ob tej neskončni ravnini, na kateri me mineva volja do hoje, ob pogledu na čisto majčkena

drevesa na obzorju bi se kar usedel. Vsega imam dovolj. Človek hodi in hodi in misli, da napreduje, obzorje pa se noče premakniti. Misliš, da si nekam prišel, da te je camino že malce spremenil, potem pa padeš na istem kamnu kot vedno. To je moja neskončno dolga ravnina. A camino pravi, naj hodim. Tako pač hodim in sem jezen nanj, ker nima odgovorov in ne rešitev. Samo dolge, dolge ravnine. Samo tako zna govoriti ...

Moram reči, da sem šel na camino s predstavo, da je to nekakšna čarovnija. Da je to čas, poln stvari, ki ti dajo misliti, da je to pot, polna nekakšnih pustolovščin in pretresljivih odkritij. Vajen sem hribov in dolin, grizenja kolen in osupljivih razgledov, vajen sem naših Alp. Camino pa ni tak. Camino je potrpežljivost. Camino je dolga, neskončno dolga ravnina, na kateri se bolj ali manj dogaja zelo malo, predvsem pa zelo počasi. Camino je obzorje, na katerem te čaka novo obzorje. In za njim še eno. In še eno. Kajti nekatere poti hodimo vse življenje, neprenehoma jih ponavljamo, ker se pravih korakov naučimo samo tako, da se moramo na njih stokrat zmotiti, da bi jih enkrat naredili prav.

Toda nazadnje se ustaviš v majčkenu vasi Terradillos de los Templarios [teradiljos de los templarijos] in ugotoviš, da si že na pol poti. Še tristo sedemdeset kilometrov.

Marija, Mati potrpežljivosti. Koliko časa je trajalo, preden se je Jezus rodil! Koliko časa, preden je shodil! Koliko časa, preden se je naučil govoriti! Koliko časa, preden je odšel od doma! In vendar je bilo to čakanje rast do odrešenja. Pomagaj mi čakati. Amen.